

Č. 2681.

Pensijní pojištění: I. O podmínkách přeměny náhradní smlouvy v náhradní ústav podle zák. č. 89/1920. — II. Zákon č. 89/1920 omezuje v § 65, odst. 1. přeměnu náhradních smluv v náhradní ústavu na ony případy, kde se náhradní pojištění provádělo prostřednictvím zvláštních zařízení, která byť ne formálně, přec již fakticky měla povahu náhradních ústavů ve smyslu formálních předpokladů zákona.

(Nález ze dne 22. září 1923 č. 15658.)

Prejudikatura: Boh. 2041 a 2457 adm.

Věc: Banka pro obchod a průmysl dříve »Länderbank« v Praze proti ministerstvu sociální péče (min. rada Dr. Bron. Wellek) o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím ze 4. dubna 1922 nevyhovělo min. soc. péče žádosti Banky pro země rakouské, filiálka v Praze z 28. prosince 1920 za povolení přeměny náhradních smluv v náhradní ústav ve smyslu ustanovení § 65, odst. 1. zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb. z těchto důvodů:

»Za náhradní smlouvy platné dne 31. prosince 1918 byly uznány výnosem bývalého ministerstva vnitra ve Vídni z 20. září 1915 č. 36279 služební smlouvy uzavřené na základě prohlášení z 25. června 1915, jímž zajišťuje banka svým zaměstnancům pouze zákonité nároky. Mimo to postrádají náhradní smlouvy předpisů o tom, že v každém pátém roce, ponejprv v r. 1915 jest provést technické prozkoumání fondu, jakož i závazek ku sanaci v případě schodku. Tyto náhradní smlouvy nevyhovují tedy podmínkám § 65 odst. 1. zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb. a § 65 bod 1. a 4. cis. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z.

Avšak i předložené stanovy pensijního fondu, jež byly podkladem náhradních smluv za platnosti zákona z 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907, nevyhovují cit. nařízení, jelikož hodnota nároků stanovami zabezpečená nepřevyšuje ve všech případech hodnotu nároků zákonitých o 1 pětinu, dále přesahují příspěvky členů pojištěním povinných výměru § 33 cis. nař. stanovenou a konečně, protože stanovy neobsahují předpisu o pravidelném bilancování a o závazku k sanaci případného schodku.«

Stížnost namítá nezákonnost nař. rozhodnutí, dovozujíc, že žal. úřad neprávem posuzoval žádost stěžující si banky podle § 65, odst. 1. zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb., poněvadž v přítomném případě nejde o znovuzřízení, nýbrž o potvrzení stávajícího již fondu a tento případ upraven jest v § 66 právě cit. zákona.

Námitka tato jest bezdůvodná.

§ 66 zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb. jedná o ústavech uznaných podle zákona z 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907 za náhradní ústavy a předpisuje, za jakých podmínek si mohou zachovati uznání jako náhradní zařízení pojistné pro budoucnost.

V daném případě však o takový náhradní ústav nejde. Ze správních spisů vysvítá, že stěžující si banka prováděla náhradní pojištění svých zaměstnanců až do té doby, kdy vstoupil v platnost zákon z 5. února 1920 č. 89 Sb. na podkladě služebních smluv uznaných výnosem býva-

lého min. vnitra ve Vídni jednak z 22. června 1909 č. 21936 po rozumu §§ 64 a 66, posl. odst. zákona z 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907, jednak z 20. srpna 1915 č. 36279 po rozumu §§ 64 a 66 a cis. nař. z 25. června 1914 ř. z. č. 138, za n á h r a d n í s m l o u v y. Z tohoto předpokladu vycházela stěžující si banka sama, když žádostí z 28. prosince 1920 žádala »o povolení k přeměně své náhradní smlouvy v náhradní ústav«. Přípustnost takové přeměny a podmínky, za nichž se může státi, upravuje § 65 zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb., jehož zde vůči žádosti st-činně bylo též použito.

Ve věci samé netvrdí stížnost, že by služební smlouvy uznané bývalým min. vnitra ve Vídni za smlouvy náhradní vyhovovaly podmínkám § 65 zákona z 5. února 1920 č. 89 Sb. dne 31. prosince 1918, zejména tedy, že by obsah jejich nejposléze dne 31. prosince 1918 vyhovoval požadavkům § 65 č. 1—4 cis. nař. z 25. června 1914, č. 138 ř. z.

Stížnost vytýká toliko, že žal. úřad nepřihlížel k obsahu žádosti podané dne 30. prosince 1920, v níž se st-čka zavázala pro případ, že jí bude povolena přeměna náhradní smlouvy v náhradní ústav, doplniti premiové rezervy na zákonitý stav a vůbec přizpůsobiti stanovy náhradního ústavu předpisům zákona. Závazek takového obsahu jest však pro posouzení přípustnosti řečené přeměny bez právního významu, protože zákon z 5. února 1920 č. 89 Sb. v § 65, odst. 1. obmezil přeměnu náhradních smluv v náhradní ústav pouze na ony případy, kdy se náhradní pojištění provádělo prostřednictvím zvláštních zařízení, která již, ač ne formálně, přece však fakticky měla povahu náhradních ústavů ve smyslu formálních předpokladů zákona.

Názor tento vyslovil nss již v nálezech Boh. 2041 a 2457 adm. a trvá při něm i v tomto případě, odkazuje podle § 44 j. ř. na bližší odůvodnění tam obsažené.

Nss tudíž nemohl shledati ani nezákonnost ve výroku žal. úřadu, jímž odepřel schváliti přeměnu náhradních smluv stěžující si banky v náhradní ústav, ani neshledal, že by rozhodnutí to spočívalo na řízení podstatně vadném. Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2682.

Pensijní pojištění: I. O podmínkách přeměny náhradních smluv v náhradní ústavy viz větu II. při Boh. 2681 adm. — II. Nositel pojištění jest povinen, starati se o to, aby získané nároky byly kryty premiovou rezervou; tomuto požadavku není vyhověno pouhým závazkem zaměstnavatele, že ručí pojištěncům za výplatu likvidních dávek.

(Nález ze dne 22. září 1923 č. 15659.)

Prejudikatura: Boh. 2041, 2457 a 2681 adm.

Věc: František H. ve V. M. proti ministerstvu sociální péče (min. rada Dr. Bron. Wellek) o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím ze dne 17. května 1922 nevyhovělo min. soc. péče žádosti Františka H. za uznání existujících náhradních pensij-